

ஓற்றையாட்சி - சமஷ்டி - தமிழீழம்

இலங்கையின் அரசியல் பிரச்சினையானது மேற்குறித்த மூன்று அம்சங்களைச் சுற்றியே வலம்வந்து கொண்டிருக்கிறது. இவற்றின் அரசியல் பரிமாணங்கள் தத்தமது நோக்கங்களுக்கேற்றவாறு சுருக்கியும் விரித்தும் பேசப்படுகிறது. இனப்பிரச்சினையை மையமாக வைத்தே இவ்வாட்சித் தத்துவங்களின் உள்ளடக்கம் விவரிக்கப்படுகின்றது. அதுமட்டுமல்லாமல் கடந்த 25 ஆண்டுகளிற்கும் மேலாக இடம்பெற்று வரும் ஆயுதப் போராட்டமும் அதனால் ஏற்பட்டுள்ள சமூக, பொருளாதார, அரசியல் தாக்கங்களும் இப் பிரச்சினை குறித்த ஆழமான விவாதங்களை எடுத்துச் செல்ல முடியாமல் தடுத்து வருகின்றன.

நாட்டில் நிலவியவரும் ஓற்றையாட்சித் தத்துவம் இனங்கள் மத்தியிலே நல்லணக்கத்தைத் தரத் தவறியது மட்டுமல்லாமல் ஒரு நிலையான ஆட்சி மாற்றத்தையும் தரவில்லை. 1977ம் ஆண்டு தேர்தலின்போது ஐக்கிய தேசியக் கட்சியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தேர்தல் பிரச்சாரங்கள் இதையே உணர்த்தின. உட்கட்சிப் பூசல்கள், அரசுக்குள் இன்னொரு அரசு கட்சித் தாவல்கள், ஆட்சியிலுள்ள அரசு தனது பூரண ஆட்சிக் காலத்தை முழுதாக நடத்த முடியாத அவலங்கள் கூர்மையடைந்து சென்ற இனப் பிரச்சினையானது வன்முறை பயங்கரமாக மாற்றம் பெற்று நாட்டுப் பிரிவினைக் கோரிக்கையாகத் தோற்றம் பெற்றமை என்பன ஓற்றையாட்சித் தத்துவத்தின் பலவீனமாகக் காணப்பட்டன.

பாராளுமன்ற ஆட்சிமுறை தோற்று விட்டதாகவும் மேலே குறிப்பிட்ட பிரச்சினைகளைப் பாராளுமன்றத்தினால் கையாளமுடியாது எனவும் கூறி மாற்று வழியிலான புதிய ஆட்சிமுறை அவசியமெனக் கூறி நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி ஆட்சி அரசியலமைப்பு கொண்டு வரப்பட்டது. இந்த அரசியலமைப்பு கடந்த 28 ஆண்டுகளாக செயல்பாட்டில் இருந்த நிலையில் 25 ஆண்டுகள் ஆயுதப் போராட்டமும் இடம் பெற்றுள்ளது. இந்த நிலையில் நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறையும் அதன் எதிர்பார்த்த பலனைத் தரத் தவறிவிட்டது. அது மட்டுமல்லாமல் வடக்கு கிழக்கில் தமிழ் நிர்வாகம், மாவட்ட சபை போன்ற கோரிக்கைகள் உறுதியான விதத்தில் நிறைவேற்றப்படாமையாலும் அமைந்த அரசுகளின் திட்டமிட்ட இன ஒழிப்பு நடவடிக்கைகளாலும் பிரச்சினை பூதாகரமாக வளர்ந்ததோடு அதற்கான தீர்வுகளும் முன்னெப்போதையும் விட சிக்கலாகி உள்ளன.

எனவே இலங்கையின் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு ஓற்றையாட்சித் தத்துவ அடிப்படையிலான அணுகு முறையில் இருந்து மாறிச் செல்ல வேண்டிய நிற்ப்பந்தத்தில் உள்ளது. இருப்பினும் ஓற்றையாட்சி முறையில் இருந்து மாறிச் செல்வதென்பது இலகுவான காரியமல்ல. நாட்டு நிர்வாகக் கட்டுமானம் மறுசீரமைக்கப்பட வேண்டிய அவசியமும் மக்கள் அதற்கு பரிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய தேவையும் உள்ளது. இதனைப் படிமுறை வளர்ச்சியினூடாகவே ஏற்படுத்த முடியும். இவ்வாறான மாற்றம் ஒன்றைத் தூண்டுவதற்கு அரசியற் கட்சிகளின் கொள்கைப் போக்கில் மாற்றங்கள் ஏற்படுத்த வேண்டும். ஓற்றையாட்சிக் கோட்பாடுகளில் உள்ள பலவீனங்கள் மிகவும் வெளிப்படையாக விவாதிக்கப்பட வேண்டும். இவை தற்போது மிகவும் ஆரம்பக் கட்டத்தில் சில கட்சிகள் மத்தியில் காணப்படுகின்ற போதிலும் நாட்டின் அவசியம் கருதி முன்னுரிமை அடிப்படையில் விவாதிக்கப்பட வேண்டும். இவ்வாறான மற்றொன்றைக் கோரி நிற்கும் கட்சிகள், அமைப்புகள் என்பன இதற்கு எதிரான கருத்துக்களுக்கு பதிலளிக்க வேண்டிய அவசியமும் உள்ளது. உதாரணமாக, சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்குள் ஒரு சாராரும் JVPயினரும் ஓற்றையாட்சிக்குள் இனப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியும் எனவும் இன, மத வேறுபாடின்றி சகலருக்கும் சம வாய்ப்பை வழங்குவதன்மூலம் இனச்சமத்துவத்தை ஏற்படுத்த முடியும் என அவர்கள் வாதிக்கின்றனர். அது மட்டுமல்லாமல், வடக்கு கிழக்கில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்களை விட ஏனைய ஏழு மாகாணங்களில் பெருந்தொகையான தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழ்வதால் சமஷ்டி என்பது தமிழ் பேசும் மக்களில் சிறுபான்மையோரின் கோரிக்கையாக அது அமைவதாகவும் கூறி சமஷ்டி என்பது இனங்களுக்கிடையே மேலும் விரிசல்களை ஏற்படுத்தும் ஒரு பொறிமுறை போலவும் வாதிடுகின்றனர்.

JVPயினரின் இந்த வாதங்கள் யாவும் உரிய முறையில் விவாதிக்கப்பட வேண்டும். ஓற்றையாட்சிக்குள் பொருளாதார சபீட்சத்தை ஏற்படுத்தி சமத்துவத்தை உருவாக்குவதன்மூலம் இனப்பிரச்சினையைத் தீர்க்கலாம்

// இலங்கையின் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு ஒற்றையாட்சித் தத்துவ அடிப்படையிலான அணுகுமுறையில் இருந்து மாறிச் செல்ல வேண்டிய நிர்வாகத்தில் உள்ளது. இருப்பினும், ஒற்றையாட்சி முறையில் இருந்து மாறிச் செல்வதென்பது இலகுவான காரியமல்ல. நாட்டின் நிர்வாகக் கட்டுமானம் மறுசீரமைக்கப்பட வேண்டிய அவசியமும் மக்கள் அதற்கு பரிசீலயப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டிய தேவையும் உள்ளது.

இதனைப் படிமுறை வளர்ச்சியினூடாகவே ஏற்படுத்த முடியும்.

//

என்பது ஒரு கற்பனையாகும். இலங்கையில் இன்று நிலவுவது முதலாளித்துவப் பொருளாதாரம் சார்ந்த ஒன்றாகும். சமச்சீர்ந்த வளர்ச்சியே அதன் அடிப்படைத் தோற்றப்பாடாகும். சமச்சீர்ந்த பொருளாதாரக் கட்டுமானமும் வர்க்க நலன் சார்ந்த ஆட்சிக் கட்டுமானமும் நிலவும் ஓர் நாட்டில் பொருளாதார சமத்துவத்தை உருவாக்கலாம் எனக் கூறுவது அவர்கள் தமது கையைத் தாமே சுட்டுக் கொள்வதற்கு ஒப்பானதாகும். மார்க்சிய, அரசியற், பொருளாதாரக் கோட்பாடுகளை தமது கொள்கைகளாகக் கொண்டிருப்பதாகக் கூறும் ஒரு அரசியற்கட்சி முதலாளித்துவம் சார்ந்த அரசியற் கட்டுமானத்தின் பங்காளர்களாகவும் அதனைப் பலப்படுத்துபவர்களாகவும் இருக்கையில் பொருளாதார சமத்துவத்தை ஏற்படுத்துவோம் என்பது பொருத்த மற்ற வாதமாகும். இலங்கையின் இறைமை குறித்தும் இவர்கள் தமது கவலையை வெளியிட்டு வருகின்றனர். சமஷ்டி அல்லது அதிகாரப் பரவலாக்கம் என்பது நாட்டின் இறைமையைக் கூறு போடும் முயற்சி எனவும் அங்கலாய்க்கின்றனர். தேசத்தின் முக்கியமான மூல வளங்கள், உற்பத்தித்துறைகள், வங்கிகள் என்பன தனியார் மயமாக்கப்பட்டு வெளிநாடுகளின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள நிலையில் நாட்டின் பணப் பழக்கம் தொடர்பான தீர்மானங்களை உலக வங்கியும் சர்வ தேச நாணய நிதியமும் தீர்மானிக்கும் பின்னணியில் இறைமை பற்றிப் பேசுவது அர்த்தமற்ற ஒன்றாகும். எனவே சமஷ்டி முறையோ அல்லது அதிகாரப் பரவலாக்கமோ தேசிய இறைமையைப் பாதித்துவிடும் என எழுப்பும் குரல்கள் மிகவும் போலியானவை. இதற்கான காரணங்கள் குறுகிய அரசியல் நோக்கங்களே அன்றி, வேறு எவையும் அல்ல.

இதேபோன்று சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி, ஐக்கிய தேசியக் கட்சி என்பனவும் சமஷ்டி அடிப்படையிலான தீர்வு ஒன்றைத் தாம் ஆதரிப்பதாகத் தெரிவிக்கின்ற போதிலும் அவ்வாறான அடிப்படையிலான தீர்வொன்றினை முன்வைக்கத் தவறி வருகின்றன. குறிப்பாக சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் ஆட்சிக் காலத்தில், அதாவது திருமதி சந்திரிக்கா அவர்கள் ஜனாதிபதியாக இருந்த ஆட்சிக்காலத்தில், சில முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்ட போதிலும் அவ்வாறான முயற்சிகள் தோற்கடிக்கப்படும் என்பது பூரணமாகத் தெரிந்த சூழலிலேயே முன்வைக்கப்பட்டன. ஜனாதிபதிக்குள்ள நிறைவேற்று அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி செயற்படுத்தக் கூடிய மாற்றங்களைத்தானும் நிறைவேற்ற வில்லை. இது ஒற்றையாட்சி அமைப்பிலுள்ள பலவீனம் என்பதே அதன் முக்கிய அம்சமாகும்.

நாம் எல்லோரும் இலங்கையர் என்ற உணர்வைக்

கட்டி எழுப்புவதற்கு ஒற்றையாட்சித் தத்துவம் தவறிவிட்டது. ஒற்றையாட்சியில் பெரும்பான்மை ஜனநாயகம் என்ற பாராளுமன்றக் கோட்பாடும் இனவாத சக்திகளின் நோக்கத்துக்கே பயன்படுத்தப்பட்டன. கடந்த 50 வருட காலத்திற்கு மேலாக இடம் பெற்று வரும் அரசியல் நடவடிக்கைகள் இனவாத நிகழ்ச்சி நிரலைப் பூர்த்தி செய்யவும் உதவவில்லை என்பதே இன்றைய நிலையாகும். ஒற்றையாட்சிக் கோட்பாடானது மொத்தத்தில் நாட்டின் சமூகப் பொருளாதார அரசியல் போக்கை முன்னேற்ற உதவவில்லை என்பதே முடிவாக உள்ளது. ஒற்றையாட்சி அதிகார முறை நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு தடையாக இருப்பதாக நாம் ஏற்றுக் கொள்வோமாயின் இத்தடைகளை நீக்குவதற்கான வழிமுறைகளை நாம் ஆராய்வது அவசியமாகிறது. நாட்டில் சமஷ்டி அடிப்படையிலான ஆட்சி அதிகாரத்தை நிறுவுவதற்குப் போதுமான ஆதாரம் இல்லையென்பது நாம் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டியதாகும். சமஷ்டி என்ற பெயரிலான மாற்றங்களை ஏற்க பெரும்பான்மை சமூகமும் அதனைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசியற் கட்சிகளும் தயாராக இல்லை என்பதும் கண்கூடு. ஆனாலும் இன்றைய ஆட்சிமுறையின் குறைபாடுகள் தீர்க்கப்படவேண்டும் என்பதும் அவை தீர்க்கப்படவேண்டுமாயின் சில திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டு புதியபாதையில் நாடு திருப்பப்படவேண்டும் என்பதும் அரசியற் கட்சிகளின் நோக்கமாகவும் அதற்கான தயாரிப்பு வேலைகளை அரசியற் கட்சிகள் மேற்கொள்ள வேண்டியதும் அவசியமானதாகும். மிகநீண்ட காலமாக நீடித்துள்ள இனப்பிரச்சினை காரணமாக, தேசியப் பொருளாதாரம் மிகவும் சீரழிந்துள்ளதை சகலரும் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். மூன்றாம் உலக நாடுகள் எனப்படும் அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளில், மிக முன்னேற்றமான நாடுகளில், ஒன்றாக இருந்த இலங்கை தோல்வியடைந்த ஆட்சியதி காரத்தைக் கொண்டிருக்கும் நாடுகளின் வரிசைக்குள் தள்ளப்பட்டுள்ளது இந்த நிலையை மாற்றி நாட்டில் வாழும் சகல தேசிய இனங்களும் இணைந்து வாழ்வ தற்கான புதிய அணுகுமுறை தேவையாகிறது. மிகநீண்ட காலப்பிரச்சினைக்கான தீர்வுகள் உடனடியாக நிறைவேற்ற முடியாவிடினும் தூர நோக்கோடு கூடிய தீர்வுகளை நோக்கி நிலைமைகள் மாற்றப்படவேண்டும். அதிகாரத்தைப் பங்கீடு செய்வது, சுயாட்சிக்கான வாய்ப்புகளை அதிகரிப்பது, வேற்றுமையில் ஒற்றுமையை வளர்ப்பது என்பன ஒன்றிணைந்த ஒரு தேசிய அரசினால் மட்டுமே சாத்தியமாகும். வெவ்வேறு நிர்வாக அலகுகளைக் கொண்ட ஓர் மத்திய அரசின்

மூலமாக அதிகாரப் பிரயோகம் நிலவும்போது நாட்டில் ஜனநாயகம் பரவலாக்கப்படுவதற்கான அடித்தளம் போடப்படுகிறது. இன்றுள்ள சூழலில் தேசம் தழுவிய ரீதியில் ஜனநாயகம் பலப்படுத்தப்பட வேண்டிய தேவை உண்டு. ஒற்றையாட்சி முறை அதிகாரக் குவிப்பை மையமாகக் கொண்டிருப்பதால் அதிகார துஷ்பிரயோகம், ஊழல் என்பன அரசியல் நடவடிக்கைகளின் அங்கமாகவும் காணப்படுகின்றன. முதலாளித்துவ பொருளாதாரக் கோட்பாட்டுத் தெரிவை முதன்மைப்படுத்துகிறது. தான் விரும்பியதைத் தேர்வு செய்யும் உரிமை தனிமனிதனுக்கு உண்டு எனக் கூறுகிறது. அந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது தனக்குப் பொருத்தமான அரசியல் பொறிமுறையை தேர்ந்தெடுப்பதற்கும் வாக்களிப்பதற்கும் சமஷ்டி ரீதியிலான கட்டுமானங்கள் வாய்ப்பை அளிக்கின்றன. பிரஜை ஒருவரின் அதிகாரம் அல்லது இறைமை என்பது அவரது வாக்குறுதியில் தான் தங்கியுள்ளது. தனக்குரிய சுதந்திரமான தீர்மானத்தினடிப்படையில் தான் தேர்வு செய்யும் அரசியல் பொறிமுறையை ஆதரிப்பதற்கு அவருக்கு உரிமை உண்டு. தான் தேர்வு செய்யும் ஆட்சிப் பொறிமுறையை ஆதரித்து வாக்களிக்கும் உரிமை எவ்வளவு முக்கியமானதோ அதே அளவு முக்கியத்துவம் அப்பொறிமுறையில் இருந்து விலகுவதற்கும் உண்டு. இதனைச் சற்று விபரமாகக் கூறுவதனால் சமஷ்டி ஆட்சிப் பொறிமுறையை ஆதரித்து இணைந்து வாழ்வதற்கு எவ்வளவு உரிமையுண்டோ அதைவிட அதிகமான உரிமை சமஷ்டியில் இருந்து பிரிவதற்கும் வழங்கப்படுகிறது. உதாரணமாக, சோவியத் சோசலிசக் குடியரசில் இணைந்திருந்த பல குடியரசுகள் அங்கு ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் பின்னர் தாமாகப் பிரிந்து தனிக் குடியரசாக மாறின. பெரும்பான்மைச் சமூகம் இந்த ஆபத்தை மனதில் கொண்டு செயற்படுவது அவசியம் என்பதையே இவை உணர்த்துகின்றன. சுயேச்சையான நிர்வாக அமைப்புகள் இருப்பதனால் புதிய புதிய பரிட்சார்த்த முயற்சிகளை மேற்கொள்வதும், குறிப்பாக, சமூகப் பொருளாதார அரசியல்துறைகளில் மாற்றங்களை மேற்கொள்வது சாத்தியமாகிறது. சமூகமாற்றம் என்பதும் மாற்றுத் தேடுதல்களின் தெரிவாக ஆகிறது. இதனால் நாடு ஒரு இறுக்கமான பாதைக்குள் செல்லாது வளைந்து கொடுக்கும் போக்கு ஏற்பட வாய்ப்பிருக்கிறது. இதனால் பலதரப்பட்ட மாற்றங்களைத் தன்னகத்தே ஏற்றுக்கொள்ள குறிப்பாக பொருளாதாரத் துறைகளில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்த ஏதுவாக மாறுகின்றது. நாம் இலங்கையின் அனுபவங்களை மையமாக வைத்துப் பார்க்கையில், அதிகார உருவாக்கம் என்பது ஒரு குழுவினரின் கையில் சென்றடைவதையும், அதன் காரணமாக, நாடு எவ்வாறு சர்வாதிகார சகதிக்குள் சிக்கியது என்பதையும் ஜே.

ஆர்., பிரேமதாசா ஆட்சிக் காலங்களில் பார்த்தோம். தன்னிச்சையான அதிகாரப் பிரயோகம் தடுக்கப்பட வேண்டுமெனில் சுயாட்சி அதிகார அமைப்புகள் தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகிறது. சமஷ்டி அடிப்படையிலான அதிகாரப் படிமுறைகள் இவ்வாறான எதேச்சாதிகாரச் சக்திகள் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதைத் தடுக்க உதவுகிறது. இதனால் ஒரு நிலையான அதிகார அமைப்பு தொடர்ந்து செயற்பட வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.

சமஷ்டி அடிப்படையிலான மாற்றங்கள் நாட்டின் பிரச்சினைகளுக்குச் சிறந்த தீர்வுகளாகக் காட்டப் படினும் அவற்றை அமுல்படுத்துவதென்பது மிகச் சிக்கலான காரியமாகும். ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல, இம்மாற்றங்களின் பலாபலன்கள் பற்றிய அறிவூட்டலும் குறிப்பாக பெரும்பான்மை இனத்தில் காணப்படும் சந்தேகங்களும் தீர்க்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகும். இச்சந்தேகங்களை நீக்குவது சிறுபான்மை இனங்களின் குறிப்பாக தமிழ் மக்களின் கடமையாகிறது. இனவாத அரசியலால் நாடு படும் அவலங்களை பெரும்பான்மைச் சிங்கள மக்கள் உணர்ந்து வருவது போலவே தமிழர்களும் உணர்வது அவசியம். இனப் பிரச்சினைக்கான தீர்வு குறித்து மேற்கொண்ட கொள்கைகள், கோட்பாடுகள், அணுகு முறைகள் என்பன தோல்வியடைந்த ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றன. இதற்கு இரண்டு பிரதான காரணங்கள் உள்ளன. தமிழ் பேசும் மக்கள் மத்தியிலே காணப்பட்ட சமூகப் பொருளாதார முரண்பாடுகளை அடையாளப்படுத்தும் அரசியல்சக்திகள் தோன்றுவதற்கான வாய்ப்புகள் தடுக்கப்பட்டன. அடுத்தது தமிழ்ப்பிரதேசங்களின் சமூகப் பொருளாதார அரசியல் துறைகளில் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியினர் ஆதிக்கம் செலுத்தியமை. இவ்விரு போக்குகளும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவை என்ற போதிலும் பொருளாதார ஒடுக்குமுறைக்குள் வாழ்ந்த மக்கள் ஏன் வீறுகொண்டெழவில்லை என்ற கேள்வி எழுகிறது. முதலாளித்துவ சமூகத்தில் காணப்படும் பூர்சுவா சமூகத்தின் உள்முரண்பாடுகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். அதாவது, ஆலயப் பிரவேசம் என்ற போராட்டம் கூர்மையடைந்த காலத்தில் இச்சமூகத்தின் போக்கு ஊசலாட்டமடைந்தது. பிளவுகள் தற்காலிகமாக ஏற்பட்டன. இப்போராட்டங்கள் தணிந்தபோது இப்பிளவுகளும் மறைந்தன. இங்குள்ள முக்கிய அம்சம் என்னவெனில், தமிழ்ச்சமூகத்தின் மத்தியிலே பொருளாதார ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டம், அந்நிய சுரண்டலுக்கு எதிரான போராட்டம் என்பன முளை விடாமையே காரணம் சிங்களப் பேரினவாதத்தின் ஒடுக்குமுறையாகும். சிங்களப் பேரினவாத, பௌத்த மத மேலாதிக்கத் தாக்கங்கள் தமிழ் மக்கள் மத்தியிலுள்ள ஆதிக்க சக்திகளை நேரடியாகத் தாக்கிய

மார்க்சிய, அரசியற், பொருளாதாரக் கோட்பாடுகளை தமது கொள்கைகளாகக் கொண்டிருப்பதாகக் கூறும் ஒரு அரசியற்கட்சி முதலாளித்துவம் சார்ந்த அரசியற் கட்டுமானத்தின் பங்காளர்களாகவும் அதனைப் பலப்படுத்துபவர்களாகவும் இருக்கையில் பொருளாதார சமத்துவத்தை ஏற்படுத்துவோம் என்பது பொருத்தமற்ற வாதமாகும்.

தமிழ்ச்சமூகத்தின் மத்தியிலே பொருளாதார ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டம், அந்நிய சுரண்டலுக்கு எதிரான போராட்டம் என்பன முளைவிடாமையுக்குக் காரணம் சிங்களப் பேரினவாதத்தின் ஒடுக்குமுறையாகும். சிங்களப் பேரினவாத, பௌத்த மத மேலாதிக்கத் தாக்கங்கள் தமிழ் மக்கள் மத்தியிலுள்ள ஆதிக்க சக்திகளை நேரடியாகத் தாக்கிய போதிலும் அவை தமிழர் என்ற வகையில் சகல தரப்பினரையும் தாக்கியது.

போதிலும் அவை தமிழர் என்ற வகையில் சகல தரப்பினரையும் தாக்கியது. இதனால் தமிழ்ப் பிரதேச ஆதிக்க சக்திகளால் சிங்களப் பேரினவாதத்திற்கெதிராக முன்வைக்கப்பட்ட கோசங்களின் பின்னால் சகல மக்களும் பின்தொடரவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இவை கடந்தகால நிகழ்வுகளாக இருந்தபோதிலும், அவை தொடர்ந்தும் காணப்படுகின்றன என்பதை நாம் அவதானிக்க வேண்டும். தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் என்ற பேரில் இன்றைய போராட்டம் வர்ணிக்கப்படுகின்ற போதிலும் தேசிய விடுதலை என்பது சிங்களப் பேரினவாத ஒடுக்கு முறைக்குள் சருக்கப்பட்டு இருப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம். மனிதத்திற்கு எதிரான சகல வகையான ஒடுக்கு முறைக்கும் எதிரான போராட்டமே விடுதலை என்ற வார்த்தையின் அர்த்தமாகும். ஆனால் தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் அத்தகைய அம்சங்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஏன் அவ்வாறான அம்சங்கள் காணப்படவில்லை? இன்றைய போராட்டத்தை நடத்துவது தமிழ் ஆதிக்க சக்திகளா? என்ற கேள்விகள் எழுகின்றன. இன்றைய போராட்டத்திற்கு நிதியை வழங்கும் சமூகப்பிரிவினர் யார்? முன்னணி ஆதரவாளர்கள் யார்? இவர்களின் சமூகப் பின்னணி என்ன? என்ற கேள்விகளுக்குப் பதிலைத் தேடுவோமாயின் உண்மை நிலையைப் புரிந்து கொள்ளலாம். மக்களுக்கும் போராட்டத்துக்கும் சம்பந்தமில்லாமல் நிலைமைகள் சென்று கொண்டிருப்பதன் அடிப்படை என்ன? போர் தேவையா, சமாதானம் தேவையா என்பதை யார் தீர்மானிக்கிறார்கள்? எப்போது தீர்மானிக்கிறார்கள்? தமிழ்த் தேசியத்தின் விடுதலை எனில் அத்தேசியத்திற்கும் விடுதலைக்கும் இடையேயுள்ள உறவுநிலை என்ன? இவ்வாறான கேள்விகளுக்கான பதில்கள் தொடர்ச்சியான சந்தேகத்தையே பதிவாகத் தருகின்றன.

எனவே இப்போராட்டம் மக்கள் சார்ந்த ஒன்று அல்ல என்பதும் சமூகத்தின் ஒரு சாராரின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்கான ஓர் போராட்டமாக அது மாற்றம் பெற்றுள்ளதை நாம் அவதானிக்க வேண்டும். இதன் முக்கிய அம்சம் என்னவெனில், இப்போராட்டம் பிரத்தியேக நலன்கள் சார்ந்த ஒன்றாக இருந்தபோதிலும் அது தனது நலன்களை பேணுவதற்காக மொத்த சமூகத்தையும் பலி கொடுக்க விளையும் போக்கே அவதானிக்கத்தக்கது.

தமிழ்த் தேசியம், தமிழ் ஈழம் என்ற கோட்பாடுகள் பொதுநலன் சார்ந்ததாக பார்வைக்குத் தென்படினும் அவை வர்க்க நலன் சார்ந்ததாகவே அடிப்படையில் உள்ளன. இக் கோஷங்கள், எவ்வாறு தமிழரசுக் கட்சி பொருளாதார சமூக ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான சக்தி

களை நசுக்கியதோ அதேபோன்ற ஒடுக்கு முறையின் தளங்களாக இன்றைய அமைப்புகளும் உள்ளன. இலங்கையின் சுதந்திரத்தின் பின்னர் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு சுரண்டலுக்கு எதிரான போராட்டம் தேசிய மூலவளங்கள் மீள்பெறுவதற்கான போராட்டங்கள் சிங்களப்பகுதியில் இடம்பெற்ற போதிலும் அவ்வாறான போராட்டங்களுக்கு ஆதரவான போக்கு தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் இடம்பெறாமையுக்குக் காரணம் தமிழ்ப் பிரதேச அதிகார வர்க்கங்களின் நலன்களுக்கும் இவை எதிரானதாக இருந்தமையே ஆகும்.

இதனால் பொருளாதார ஒடுக்கு முறைக்குள் அகப்பட்ட தமிழ், சிங்கள, முஸ்லிம் மக்கள் ஒன்றிணைந்து செயற்பட முடியாத நிலை மிகவும் திட்டமிடப்பட்டே உருவாக்கப்பட்டு இன்னும் அந்த நிலையே தொடர்கின்றது. தமிழர்களுக்குத் தனி அரசு என்ற பொய்த் தோற்றத்தை அளிக்கும் வகையில் தமிழரசுக்கட்சி உருவாக்கப்பட்டது. தமிழ் அரசு உருவாக்கத்துக்கான எந்தவித வேலைத் திட்டங்களும் இல்லாமலேயே தமிழரசுக்கட்சி செயற்பட்டது. சிங்கள பேரினவாதத்திற்கெதிரான குரலாக மட்டுமே செயற்பட முடிந்தது. தனது இருப்புக்கான நியாயத்தை அது சிங்கள பேரினவாதத்திடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்டது. சருங்கக் கூறின் தமிழரசுக் கட்சியின் செயற்பாட்டுக்கான உந்துசக்தி சிங்களப் பேரினவாதத்தால் வழங்கப்பட்டது எனக் குறிப்பிடலாம். உலக அளவிலான ஏகாதிபத்திய சக்திகள் தமது ஆதிக்கத்தை விஸ்தரிப்பதற்கான நியாயங்களாக கம்யூனிச எதிர்ப்பை மையமாகக் கொண்டிருந்தன. கம்யூனிச வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் ஆதிக்க விஸ்தரிப்புக்கான புதிய நியாயங்கள் இல்லாமிய அடிப்படைவாதத்தை தேர்ந்தெடுத்துள்ளன. இதே போன்ற நிலைமை தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் போக்கிலும் உள்ளது.

தனது உயிர்வாழ்தலுக்கான நியாயங்களாக JVP, சிங்கள உறுமய போன்ற அமைப்புகளின் தோற்றத்தைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கியுள்ளன. இனப் பிரச்சினை சம்பந்தமான விவகாரங்களில் மிகவும் தீவிர அக்கறை செலுத்தி வந்த சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி, ஐக்கிய தேசியக் கட்சி என்பன பழைய பாணியில் இன ஒடுக்குதலை மேற்கொள்ள முடியாது என்பதனைப் புரிந்துகொண்டு புதிய அணுகுமுறைகளைத் தேடி அலையும் சூழலில் தமிழ்க் குறுந்தேசியவாதமும் தனக்கான புதிய எதிரிகளைத் தேர்வு செய்கின்றது.

எனவே தமிழ்த் தேசியம், தமிழ் ஈழம் என்ற கோட்பாடுகள் வெறும் அரசியல் சூழ்ச்சித் தந்திரங்களே தவிர வேறேதும் அல்ல. உதாரணமாக அரசாங்கத்துக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையே ஏற்படுத்தப்பட்ட புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தமும் அதனைத்

தொடர்ந்து இடம்பெற்ற பேச்சுவார்த்தைகளும் தமிழ்த் தேசிய உருவாக்கத்தைப் பற்றியதாகவோ அல்லது தமிழ் ஈழத்தை நோக்கியதாகவோ அமையவில்லை. அத்துடன் சிங்கள அரசு நியாயமான தீர்வைத் தராவிடில் தமிழ் ஈழம் காண்பதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை என்பதே தொடர்ச்சியான தர்க்கவாதமாக உள்ளது. நியாயமான தீர்வு கிடைக்காது என்ற தீர்க்கமான தீர்மானத்தின் பின்னரேயே தமிழ்ஈழக் கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டது. ஆனால் இன்னமும் நியாயமான தீர்வு முன்வைக்கப்படவேண்டும் என்பது வற்புறுத்தப்படுகிறது. நியாயமான தீர்வை எதிர் பார்த்தால் அதனை அடைவதற்கான வழிகளை ஆராய வேண்டும். நியாயமான தீர்வு கிடைக்காது என்ற முடிவின் பின்னர் மாற்று வழி தேர்ந்தெடுத்தால் அதாவது தமிழ்ஈழத்தைப் பெறுவதற்கான பாதையைத் தொடரவேண்டும். ஆனால் இன்னமும் இந்த இருவழிப் பாதை பற்றிப் பேசப்படுகிறது. இதற்கான காரணம் என்ன? சமாதான ஒப்பந்தம், பேச்சுவார்த்தைகள், சர்வதேசத் தலையீடுகளைக் கோருதல் என்பன தமிழ் ஈழத்தை நோக்கிய பாதைகளாக இல்லை. எனவே தமிழ்ஈழம் என்ற கோஷங்கள் பேச்சுவார்த்தைமூலமான தீர்வை நோக்கிச் செல்வதற்கான தந்திரோபாயமாகும்.

இத்தந்திரோபாயம் தமிழ்ஈழக் கோரிக்கையின் பலவினத்தில் ஏற்பட்டுள்ள கோளாறுகளின் விளை பொருளாகவே உள்ளது. ஒஸ்லோவில் எட்டப்பட்ட உடன்பாடுகள் தமிழ்ஈழக் கோரிக்கையின் பலவினத்தை உணர்த்தின. பொருத்தமான மாற்றுத் தீர்வுகளைத் தேடத் தான் தயாராக இருப்பதாகவும் அதனடிப்படையில் உள்ள சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாடுகளை மையமாகக் கொண்டு சமஷ்டி அடிப்படையிலான தீர்வை நோக்கி பார்வையைச் செலுத்த தாம் தயார் என விடுதலைப் புலிகள் தெரிவித்திருந்தனர். எனவே தமிழ்ஈழக் கோரிக்கை என்பது எந்நேரத்திலும் கைவிடக்கூடிய ஒன்றாகவே தொடர்ந்து காணப்பட்டது. இதனை நாம் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்திலும் காணலாம். தமிழ்ஈழமே முடிந்த முடிவு என அம்மாநாட்டில் தீர்மானித்த பின்னரும் ஜே.ஆர். அவர்களால் கூட்டப்பட்ட வட்டமேசை மாநாட்டில் தமிழர் அரசியல் தலைமை கலந்து கொண்டது. தமிழர் கூட்டணி, தமிழ்ஈழ விடுதலைப் புலிகள் எனபன தமிழ் மக்களின் அரசியல் தலைமைகளை வைத்திருப்பதாகக் கூறிக்கொண்ட நிலையில் தமது அடிப்படை நிலைப்பாடுகளை விட்டுக் கொடுக்கத் தயாராகவே இருந்தன. இந்த அணுகுமுறையானது பொருத்தமான தீர்வை அடைவதற்கான தந்திரோபாயமாகக் கூறப்படலாம் இத்தந்திரோபாயமே இப்பிரச்சினைக்கான தீர்வுகளுக்குத் தடையாகவும் உள்ளது. ஆயுதப் போராட்டமும் பேச்சுவார்த்தையில் காட்டப்படும் விசுவாசமற்ற போக்கும் வன்னியில் முப்படைகளைக்

கொண்ட அரசு இருப்பதாகக் கூறிக்கொள்ளும் நிலைப்பாடுகளும் ஓர் குழப்பமான அரசியல் நிலையையே தொடர்ந்து தோற்றுவிக்கின்றன. சமாதானத்தில் ஈடுபடும்போது போரும் நடைபெறுகிறது. போரா சமாதானமா என்ற கேள்வி எழுகிறது. பேச்சுவார்த்தை நடைபெறும்போது தமிழ்ஈழமும் வற்புறுத்தப்படுகிறது. பேச்சுவார்த்தை என்பது தமிழ்ஈழத்தை அடையவா எனக் கேட்கப்படுகிறது. போர் நடைபெறுகிறது. போர்நிறுத்த ஒப்பந்தம் இருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. அவ்வாறானால் போர்நிறுத்த ஒப்பந்தத்தின் அர்த்தம் என்ன எனக் கேட்கப்படுகின்றது. ஏனிந்தக் குழப்ப நிலை. இக்குழப்ப நிலைக்குப் பிரதான காரணம் தெளிவற்ற அரசியல் நிலைப்பாடும் குறிப்பாக அரசியல் கொள்கைகளுக்கும் தந்திரோபாயங்களுக்கும் இடையே காணப்படும் முரண்பாடுகள். யாவற்றிற்கும் காரணம் விடுதலைப் புலிகள் மத்தியிலே காணப்படும் நெகிழ்வற்ற அரசியல் கட்டுமானமாகும். இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு என்பது அரசியல் கொள்கை சார்ந்த ஒன்றாகும். இவை மிகவும் தீர்க்கமாக விதாதிக்கப்பட வேண்டியவைகளாகும். கட்டுமானத்தின் போற்றம் என்பது அரசியல் இலக்கை அடைவதைத் துரிதப்படுத்துவதற்காக எடுக்கப்பட்ட கருவியாகும். அரசியல் கட்டுமானமே இராணுவத்தைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் இந்நிலை விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பில் இல்லை. அரசியல் பிரச்சினைகள் யாவும் இராணுவ அடிப்படையிலேயே பார்க்கப்படுகின்றன. மாற்று அரசியல் கருத்துக் கொண்டோர், மாற்று அரசியல் அமைப்புகள், மனித உரிமை அமைப்புகள் என்பவற்றின் செயற்பாடுகள் என்பன துணைப்படல்கள், ஒட்டுப்படைகள் என்ற சொற்பதங்களின் மூலம் எதிரிகளாக இனங்காட்டப்படுவதும் அச்சக்திகளை ஒழிக்க முயற்சிப்பதும் இராணுவ அடிப்படையிலான கண்ணோட்டத்தின் விளைவுகள் ஆகும்.

தமிழ்த் தேசியத்திற்கான குறுகிய விளக்கங்கள் தமிழீழம், சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கோட்பாடுகளின் உள்நோக்கங்கள் என்பன ஜனநாயகத்தின் குறியீடுகளாக இல்லை. அதுமட்டுமல்லாமல் அவை மக்கள் சார்ந்ததாகவும் இல்லை. பதிலாக அவை மண் சார்ந்ததாகவே உள்ளன. தமிழ்ப்பிரதேசத்தின் 70சதவீத நிலப்பரப்பின் கட்டுப்பாடு தம்வசம் இருப்பதாகவும் வன்னியில் ஓர் அரசு இருப்பதாகவும் முன்வைக்கப்படும் வாதங்கள் அந்த நிலப்பரப்பில் எத்தனை சதவீத தமிழ்மக்கள் வாழ்கிறார்கள்? இந்த மக்களுக்கும் அங்குள்ள அரசுக்கும் இடையே நிலவும் உறவு என்ன? இவை எதுவுமே முன்வைக்கப்படுவதில்லை. எனவே இம்முரண்பாடுகள் மேலும் மேலும் பல சிக்கலான நிலைமைகளையே உருவாக்குகின்றன. ஒற்றையாட்சிக் கோட்பாடு நாட்டில் வாழும் சிறுபான்மை இனங்களுக்கு நம்பிக்கையைத் தரவில்லை. அதே

ஆயுதப் போராட்டமும் பேச்சுவார்த்தையில் காட்டப்படும் விசுவாசமற்ற போக்கும் வன்னியில் முப்படைகளைக் கொண்ட அரசு இருப்பதாகக் கூறிக்கொள்ளும் நிலைப்பாடுகளும் ஓர் குழப்பமான அரசியல் நிலையையே தொடர்ந்து தோற்றுவிக்கின்றன. சமாதானத்தில் ஈடுபடும்போது போரும் நடைபெறுகிறது. பேச்சுவார்த்தை நடைபெறும்போது தமிழ்ஈழமும் வற்புறுத்தப்படுகிறது. போர் நடைபெறுகிறது. போர்நிறுத்த ஒப்பந்தம் இருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது.

போன்றே தமிழ்ஈழக் கோட்பாடு சிங்கள மக்களுக்கு சந்தேகத்தைவும் வளர்த்துள்ளதே தவிர தமிழ்பேசும் மக்களுக்கு நம்பிக்கையான எதிர்காலத்தைத் தரவில்லை.

ஆகவே தமிழ்பேசும் மக்கள் புதிய வழிகளில் பிரச்சினைக்கான தீர்வுகளை நோக்கித் தமது கவனத்தைச் செலுத்தவேண்டும். சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் அமைந்த அரசுகள் மேற்கொண்ட இனவாத அரசியல் சிந்தனைகள் அவர்களது இலட்சியங்களை நிறைவேற்ற உதவவில்லை. பதிலாக நாடு பின் நோக்கித் தள்ளப்பட்டது. இதேபோன்று சிங்கள பேரினவாதத்திற்கெதிராக உருவாகிய தமிழ்த் தலைமைகளால் அப்பேரினவாதத்திற்கு எதிரான எதிர்ப்பு இயக்கத்தைத் தோற்றுவிக்க முடிந்ததே தவிர உறுதியான தமிழ்த் தேசியக்கட்டுமானத்தை உருவாக்கத் தவறிவிட்டது.

இவையாவும் தோல்வி அடைந்தமைக்குக் காரணம் அவை மக்கள் சார்ந்ததாக அமையவில்லை. பதிலாக இருபுறத்திலும் காணப்பட்ட அதிகார வர்க்கங்கள் தமது இருப்பைப் பேணுவதற்காக மேற்கொண்ட உத்திகளும். சிங்கள தேசியவாத அதிகார சக்திகளும் தமிழ்த் தேசியவாத அதிகார சக்திகளும் ஒன்றில் மூற்றொன்று தங்கியே செயற்பட்டன. இன்றும் செயற்படுகின்றன. சாதாரண சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும் இணைந்து செல்ல முடியாதவாறு இந்த அதிகார வர்க்கங்கள் தொடர்ந்து செயற்பட்டு வருகின்றன. சிங்களவர்களோடு வாழமுடியாதென ஒரு புறத்திலும் தமிழர்கள் சிங்கள தேசத்தைப் பிரிக்கிறார்கள் என மறுபுறத்திலும் இந்த அதிகார வர்க்கங்கள் தமது சூழ்ச்சி அரசியலை நடத்தி வருகின்றன. இச் சூழ்ச்சி அரசியலில் பலிகொள்ளப்படுவது சாதாரண குடும்பங்களைச் சார்ந்த சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் மக்களாகும். இக் கூறுபோடும் அரசியலை இனம் கண்டு அதற்கு எதிராகச் செயற்பட வேண்டியது இந்த மூன்று இனங்களிலும் காணப்படும் ஜனநாயக சக்திகளாகும். மக்களின் நலன்களுக்கு எதிராகச் செற்படும் அரசியற் சக்திகளையும் அவர்களது அரசியல் கோட்பாடுகளையும் நிராகரிக்க வேண்டியது இவ் ஜனநாயக சக்திகளின் கடமையாகும். ஒற்றையாட்சிக் கோட்பாடுகளும் தமிழ் ஈழக் கோட்பாடுகளும் தோல்வி அடைந்துள்ளதை நாம் வற்புறுத்த வேண்டும். கோட்பாடுகள் நிலைக்க முடியாதவை என்பது நிதர்சனமாய் உள்ளதால் தமது இறுதி ஆயுதமாக இராணுவ வலிமையை பயன்படுத்த தயாராக உள்ளனர். இந்த இரு சாராரும் நடத்தும் இப்பேரம் மக்களுக்கு உதவப் போவதில்லை. அப்பாவி மக்களே இக்கொடுமையான பரிசோதனைக்கு இரையாகப் போகிறார்கள். எனவே இதைத் தடுக்க ஆவன செய்ய வேண்டும்.

இதற்கான ஒரே வழி இலங்கையில் ஜனநாயகத்தைப் பலப்படுத்துவதற்கான மாற்றுவழிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதுதான். ஒற்றையாட்சியில் காணப்பட்ட இனவாத அம்சங்கள் ஜனநாயக விரோத அம்சங்கள் முற்றாக நீக்கப்பட வேண்டுமாயின் மத்திய அரசில் குவிக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் பரவலாக்கப்பட வேண்டும். குறிப்பாக தமிழ்ப்பிரதேசங்களில் நிர்வாக மாற்றம் ஏற்படுத்தப்பட்டு அங்கு மீண்டும் ஜனநாயகம்

தழைக்க வழி கோல வேண்டும். இதன்மூலமே மத்தியில் சர்வாதிகார ஆட்சி தோற்றாமலும் பிரதேசங்களில் பிரிவினைவாதம் தலைதூக்காமலும் தடுக்க முடியும்.

இவ்வாறான அம்சங்கள் சமஷ்டி ஆட்சித் தத்துவங்களில் நிறையவே காணப்படுகின்றன. இலங்கையில் சமஷ்டி ஆட்சி தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டும் என்ற வாதத்தைவிட சமஷ்டி ஆட்சித் தத்துவங்கள் இலங்கை அரசியல் அமைப்பில் இணைக்கப்பட வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்துவதே பொருத்தமான அணுகுமுறையாகவும் இருக்க முடியும். சமஷ்டிக் கோட்பாடுகள் அல்லது சமஷ்டி ஆட்சி முறை நாட்டுப்பிரச்சினைக்கான வாய்ப்பாக அமையும் என்பது பெரும்பான்மையினரின் கருத்தாக உள்ளது. அதில் சில நியாயங்கள் உண்டு.

ஆனால் இனப்பிரச்சினையின் கூர்மையைத் தணிப்பதற்கான எந்தவிதமான முயற்சிகளையும் எடுக்காமல், முன்வைக்கும் கருத்துகளை இனரீதியாகப் பார்ப்பதும் எதிர்ப்பதும் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க உதவாது, உதாரணமாக, அதிகாரப் பரவலாக்கத் தையோ சமஷ்டி ஆட்சி முறையையோ தாம் ஏற்கப் போவதில்லை எனவும் இவையாவும் மேலும் இன விரிசல்களை ஏற்படுத்தும் எனவும் வாதிக்கின்றனர். வடக்கு கிழக்கிற்கு வெளியில் பெரும்பான்மைத் தமிழர்கள் வாழ்வதால் வடக்கு கிழக்கிற்கான அதிகாரப் பரவலாக்கமோ அல்லது சமஷ்டி ரீதியிலான தீர்வுகளோ தமிழர்களில் சிறுபான்மையினருக்கான தீர்வாக அமையும் எனவும் இதனால் ஏனைய ஏழு மாகாணங்களில் வாழும் தமிழ் மக்களுக்கும் வட கிழக்கு மக்களுக்கும் இடையே விரிசல்கள் ஏற்படும் எனபதே அவர்களது வாதமாகும்

சமஷ்டி அடிப்படையிலான ஆட்சிக் கோட்பாடு களை இனரீதியான பார்வையினூடாக மட்டுமே ஜேவிபியினர் பார்க்கின்றனர். அதற்கு அப்பாலும் அவர்கள் கவனம் செலுத்தவேண்டும். நாட்டை இனப்பிரச்சினை மட்டுமல்ல, பெரும்பான்மை என்கின்ற சர்வாதிகாரம் ஜனநாயக வழிகளைத் தனது நலன் களுக்கு உபயோகப்படுத்துவதும் நடந்தேறுகிறது. சிங்களப் பெரும்பான்மை என்பது சிறுபான்மை இனங்களுக்கு எதிராக பயன்படுத்தப்பட்டது. வாக்குப் பெரும்பான்மை என்பதால் நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி ஆட்சி என்ற பேரால் சர்வாதிகார ஆட்சி நிறுவப்பட்டது. இதனால் ஜேவிபியின் தலைவர்கள் ஒழிக்கப்பட்டார்கள். கடந்த 25 ஆண்டு களுக்கு மேலாக இலங்கையில் ஒரு நிலையான அரசு தோற்றம் பெறவில்லை. இதன் காரணம் நாட்டில் நிலவிவரும் ஆட்சி அமைப்பு முறையாகும்.

இந்த ஆட்சி அமைப்பு முறை மாற்றப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து சிங்கள மக்கள் மத்தியிலே வாழும் ஜனநாயக சக்திகள் மத்தியிலே ஆழமாக வேரூன்றி வருகிறது. இவ் ஆட்சி முறை மாற்றம் நாட்டின் தேசிய இனங்களின் நலன்களுக்கும் உகந்தது என்பதால் சிறுபான்மை இனங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் கட்சிகள் இவ் ஜனநாயக நீரோட்டத்தில் இணைய வேண்டும். பெரும் சக்தியாக மாற்றம் பெறவேண்டும் இந்த இறுதி நேரத்திலாவது இம் முயற்சிகள் தீவிரமாக்கப்படாவிடில் நிலைமை மோசமாகிவிடும்.